

- Нѣма лъжа, иде къмъ насъ!
- Кой иде? — попитахъ го азъ.
- Градушката!

Жетваритѣ се уплашиха отъ тая дума и всички дигнаха очи къмъ небото. Малкиятъ облакъ бѣше настрѣхналъ, и ние вече слушахме тежкото му дишане. Огледахме цѣлото небе, но други облаци нѣмаше. Татко се разтича да прибере оженатитѣ снопи и да ги струпа. Азъ самъ грабнахъ два тежки снопа и забързахъ следъ него. Въздухътъ толкова се сгъсти, че всички помислиха, че земята изведнажъ ще пламне и ще ни погуби. Жетваритѣ престанаха да женатъ и сжщо засѣбираха снопи.

Облакътъ слѣзе низко, разпери криле и изтрещѣ. Въ единъ мигъ надъ нивата и надъ главитѣ ни се изсипа едѣръ градъ. Ослѣпителна свѣткавица разцѣпи близкиятъ брѣстъ на две и го запали. Земята се затресе подъ краката ни. Азъ се бѣхъ приближилъ до татка и се притискахъ отъ страхъ до колѣното му. Той стоеше правъ срѣдъ нивата и гледаше земята. Градушката се засили, изпълни браздитѣ съ ледъ, и следъ това облакътъ бавно отмина.

Всичко се свърши. Пшеницата бѣше срината съ земята. Вмѣсто класове гледахме сламена калчища. Снопитѣ и тѣ бѣха очукани. Жетваритѣ заобиколиха баща ми и мълчаливо го загледаха. Той въздѣхна, прекръсти се бавно три пѣти и каза:

— Дано само това ми е наказанието! Деца, много съгрѣшихъ. Прощавайте и вие, че ви накарахъ да работите на Петровдень!

— Чудно нѣщо! Градушката падна само надъ нашата нива! — очуди се първиятъ жетварь.

— Деца, това стана за примѣръ! Богъ винаги ни показва силата си, но ние сме слѣпци. Хайде, да си вървимъ!

— Нѣма ли да съберемъ снопитѣ?

— Нищо отъ тая нива не е мое! Всичко е на Бога!

Натоварихме конетѣ и потеглихме за селото. Облакътъ бѣше изчезналъ съвсемъ и слънцето безмилостно забиваше нажеженитѣ си стрели въ гърбоветѣ ни. Наказани, уплашени и изморени ние едва се мѣкнехме по пѣтя.

Константинъ Петкановъ